

GUDSTJENESTE MED NATTVERD

1 juledag

Fjellhamar kirke 25. desember 2012

Johannes 1,1-14

PREKEN

I begynnelsen. Når det enn var. Og hvordan det enn må ha vært. Før alt ble til. Når bare det som var opprinnelsen til alle ting var. Skaperen, den første årsak, opphavet. Eller Ordet som Johannes kaller det. Dette Ordet var hos Gud og Ordet var Gud. Alt er blitt til ved Ordet, ved Gud. Og alt som er blitt til kan samles i en ting, nemlig liv. Livet er blitt til ved ham. Livskraften, livsevnen, skapelsens forunderlig og fantastiske egenskap og gjenskapende kraft.

Livet var menneskenes lys. Dette Ordet, livets skaper, livets lys, det sanne lyset kom julenatt til verden. Som et lite barn i en fødsel. Det skjer jo hele tiden. Non stop. 24-7. Om det enn er det største man kan oppleve, å bli født eller å bli foreldre, og et nytt liv er et utrolig under i seg selv, så er det dagligdags. Helt vanlig. Men barnet som fødes julenatt i Betlehem, med navlestreng, morkake, med fødelsskriket som foldet ut lungene, med talg og blod, som et hvert annet menneskebarn, er samtidig noe helt annerledes.

Gud er blitt kropp. Skaperen, opphavet, den allmektige og hellige er blitt et menneskebarn. En pleietrengende og hjelpesløs baby. En vilter og energisk guttekropp. En kvisehengslete tenåring i pubertet og stemmeskifte. En voksen faglært snekker som hjelper sin far og tar ansvar som eldstemann i søskenflokket. Er det mulig? En Gud som blir trøtt, sliten, som blir sulten. Som kan falle og slå seg, som blir skitten og må vaske seg. En Gud med personlighet, humor, dialekt, ganglag, fremtoning. Ja, et menneske. Og Gud. Er det mulig? En snekkersønn med et frelsende budskap for evigheten. Som sier: Jeg er veien, sannhet og livet. Jeg er Gud. Og som går i Guds kraft og er herre over vind og bølger. I en fysisk kropp?

For oss er Gud noe åndelig. Noe som er perfekt, uten feil, uten synd. En usynlig kraft. Noe som er vanskelig å peke på konkret. Gud er sannhet og kjærlighet. Allmektig. Det er ikke forenlig med et menneske. Hadde vi møtt et menneske som påstod noe sånt om seg selv så hadde vi smilt hoderystende og oppgitt av det, og lurt på hvilken diagnose han har.

Men det er kristendom. Det umulig har skjedd. Gud har blitt menneske. Det finnes ingen kristen tro uten den sannheten. Inkarnasjonen heter det på fint. Inkarnasjon er at noe som i utgangspunktet ikke er fysisk, blir ikledd kjøtt og blod. Gud blir et ansikt som kommer helt nær oss. Flytter Gud fra store tanker, ideer og begreper ned til varme hender, tilstedeværende blikk, varsomt lyttende ører. Den som gjør Gud til noe fjernt, abstrakt og luftig forneker julenatt.

Hvorfor kan vi så spørre? Hvorfor julenatt? Hvorfor blir Gud menneske? Hva er poenget med det? Hva vil Gud med det? Han vil frelse oss. Han vil lyse for oss. Han vil gi oss liv. Uten julenatt er vi overlatt til oss selv og fortapt. Uten julenatt, ingen påske. Uten julenatt ingen tilgivelse og ingen seier over døden. Meningen med skapelsen var Guds ønske om skaperverkets og menneskets eksistens. Sammen med Gud. Julenatt synger englene «om fred på jorden blant mennesker Gud har glede i». Gud har sin glede i oss mennesker. Gud har alltid søkt nærhet til sitt skaperverk, til sine barn. Det er hans glede. Hele bibelhistorien, frelseshistorien, etter det fatale bruddet i hagen, handler om Guds brennende søken etter barna som forsvant ut av Guds hage. Det er som om Gud skjønner at det funker ikke godt nok å sende budskap og bilder, invitasjoner og kjærlighetserklæringer gjennom diverse mellommenn, såkalte profeter. Nei, han må snakke helt tydelig klart. Han må komme helt nær. Gå der vi går, leve det liv vi lever. Spise vår mat, og takle våre sorger. Julenatt tar Gud skrittet fullt ut og tar bolig midt i blant oss. I sin egen sønn, født som et lite menneskebarn, levde Gud midt i blant oss, og

med sitt liv og sin død og oppstandelse, viste han oss hvem han er. Og inviterte oss til å vende oss til han, komme hjem igjen til han. Til å ta i mot han.

Hva gjorde folk da? Johannes skriver: Han kom til sitt eget, men hans egne tok ikke i mot han. Smertelige, men sanne ord. HEF har vært fjerde år en spørreundersøkelse om folks livssyn. Nå senhøst ble den gjort igjen. Hovedspørsmålet var noe sånt som. Hvilket livssyn ligger nærmest ditt eget? Ca 50 % svarte kristendom. Humanetisk livssyn var vel nesten 30 %. For 4 år siden var tallet ca 60 % for kristendommen og 25 % for et humanetisk livssyn. Med den utviklingen vil de om 4 år være nesten like store. Mange har kommentert dette og mye kan sies om det. Jeg festet meg med en tanke Sunniva Gylver hadde. Hva kan vi egentlig forvente oss? En tro på en åndelig virkelighet, en allmektig Gud, er krevende nok i seg selv. At Gud er blitt menneske, gjort naturstridige under, sonet all synd på korset og blitt levende igjen etter å ha vært død, er noe av det som er innholdet i denne troen. I tillegg kaller Gud enhver troende til et liv i forsakelse og tjeneste, til etterfølgelse hvor vi skal gi han av vår kjærlighet, tid og ressurser. Hvor mange er klar for den pakka? 50 %? Nepppe.

Og ikke nok med det. Når Jesus viser oss hvem Gud er, så bruker Johannes et fantastisk ordpar for å beskrive det. Jesus viser oss en gud som er full av nåde og sannhet. Jesus var som Gud sin Far, full av nåde og sannhet. Sannheten er mange ting, ikke minst om menneskets uendelig verdi, om Guds kjærlighet og nåde til oss. Ord om håp, til trøst og oppmuntring. Men sannheten har også langt tøffere ting å ta til seg. Om at vi mennesker, du og jeg, er syndere. Vi gjør galt, vi synder og det er ikke greit. Gud er ikke da bare en snill bestefar som smiler og ler, og stryker oss med hårene og sier det er ikke så farlig. Menneskers ord og handlinger i vår verden forårsaker så mye smerte, lidelse og ondskap. Det holdes vi ansvarlige for. Ja, vi er syndere som lever i konflikt med Gud som er hellig og kjærlig. Sannheten er også at vi ikke greier å endre oss. Vi er og forblir syndere. Da er det tid for sannheten om nåden. Nåden er at vi ikke trenger å greie det selv. Nåden er at Jesus soner vår skyld. Nåden er at vi bare skal ta i mot. Men det må vi. Vende oss til Gud å ta i mot. Hver gudstjeneste starter med at vi ydmyker oss for Gud, bekjenner våre synder og tar i mot Guds nåde. Det må vi.

Det er også en del av pakka kristent livssyn. Om 50 % er klare for den pakka? Høyst tvilsomt. Det finnes langt mer hyggelige pakketilbud som ikke er langt nær så kravstore og påståelige. Så hvorfor gå for denne pakka, for kristen tro?

Johannes forteller om Ordet, Gud selv, som tok bolig i blant oss. Og så sier han: Vi så hans herlighet. Han så noe som gjorde at han sa ja til denne pakka. Om den pakka enn var aldri så kravstor og usannsynlig. Johannes så hans herlighet. Han så inn Jesu øyne. Han tok på Jesu hender. Han luktet svetten hans. Han så undrene han gjorde. Så stormen legge seg på hans ord. Han var på fjellet hvor han lystet som solen. Han så han lidende og død på korset. Han møtte han levende igjen. Johannes så hans herlighet, full av nåde og sannhet. Den forteller han oss om. For den første inkarnasjon er over. At gud ble kropp fikk Johannes opplevede. Ikke vi. Vi må se den andre inkarnasjonen. Vi må få øye på sporene etter han. Vi må erfare hans herlighet i våre liv, her i fellesskapet, i stillheten, sangen, bibelordet, bønner. I vår nestes blikk og i vår vandring gjennom livet sammen med hverandre.

Derfor er vi her. For å få et nytt glimt av hans herlighet. For å ta ham i mot. Har du sett hans herlighet? Har du sett et lite glimt av hvem han er? Har du tatt i mot han og tror på hans navn? Derfor er vi her. For å få et nytt glimt. For å erfare en levende tro. For å oppleve varmen av et fellesskap som ønsker å være preget av han som er full av nåde og sannhet. Vi trenger sånne glimt av hans herlighet. Vi trenger å møtes og sammen erfare at troen har liv, at Guds kjærlighet er virkelig. Vi trenger å kjenne at Gud virkelig er blitt menneske og kommet oss så nær at det kan merkes i våre liv. For det er ikke alltid lett å kjenne det sånn i hverdagen. Gud kan oppleves fjern, så lite konkret og kroppslig. Tvil og uforståelige hendelser, kan rystes oss langt ned i sjela. Det kan være vanskelig å si ja til pakka kristen tro. Ja, det kjenner jeg igjen. Og så er det noe som gjør at jeg allikevel gjør det. Jeg har noen ganger fått se hans herlighet. Fått et glimt av Jesus. Av Gud. Full av nåde og sannhet. I noen glimt har jeg fått se at jo, hans ord er sannhet. Hans kjærlighet til meg er virkelig. Hans nåde og tilgivelse er mer enn tomme

ord. Da kan jeg si ja til hele pakka. Ikke fordi jeg forstår, eller fikser enn masse ting. Men fordi det er skapt en tro som gjør at jeg vil ta i mot han.

Det er vår bønn at du og jeg skal se hans herlighet. Få et glimt av Jesus, gjerne her i dag. Og ta han i mot. Og det er ditt og mitt valg. Om vi vil ta i mot han i tro. Den enkleste måten å gjøre det på er i nattverden. Det du kan være helt trygg på er at Gud vil ta i mot deg når du kommer. For dypest sett er det han som søker oss. Som kommer til oss. Som tar oss i mot. Som tar bolig i blant oss. Vi må la det skje, åpne oss for det og ta det i mot.